

at de skulle udville sig paa anden Maade, vil jeg ikke være med til at vedtage Uendningsforslaget. Thi naar en Forbrugsforening havde løst et saadant Næringsbeviis, som den ifølge den foreslåede Bestemmelse skulde løse, saa vilde den have de selvsamme Rettigheder som en Kromand eller Kjøbmand, der havde løst Næringsbeviis til at handle med Brændeviin, og den vilde ikke længere være indskrænket til sine egne Medlemmer. Skulde jeg have taget feil i denne min Betragtning, beder jeg om, at man vil rette mig.

Indenrigsministeren: Jeg troer, at det ærede Medlem har taget feil i denne Betragtning. Jeg holder mig overbevist om, at selve Næringsbeviisets Erhvervelse og den aarlige Afgifts Betaling vil gjøre det meget lidet tillokkende for Forbrugsforeningerne at anskaffe sig disse Næringsbeviiser og give sig af med Brændeviinshandel. Men selv om det skulde være saa, var dog Ulykken ikke større, end at Forbrugsforeningen da drev Brændeviinshandel, og at der saa ikke vilde være Andre i den samme Commune, som vilde give sig ind paa den meget difficile Sag, at drive denne Handel ved Siden af en saadan Forening. Det ærede Thing vil erindre, at der i det andet Thing var stillet et lignende Forslag som dette, og at jeg sluttede mig dertil, idet jeg ansaae det for at ville være et, om ikke just absolut uundgaeligt, saa dog meget vigtigt Middel til, at denne Lov overhovedet kan naae sin Hensigt; og jeg skal tillade mig at formene, at, efterat denne Høiesteretsdom er kommen ud og har aabenbaret, hvad den har aabenbaret, og efterat det i det andet Thing meget uforbeholdent er sagt, at Befolkningen overhovedet ikke betragter Forbudet mod Brændeviinshandel som Noget, man er ligesom forpligtet til at tage Notits af, maa det anses for at være en ikke liden Fare overfor Lovens Hensigt, der ligger i Forbrugsforeningerne, dersom et Uendningsforslag som dette ikke vedtages. Jeg tilstaaer, at det stiller sig for mig ligesom for det ærede kongevalgte Medlem (Fischer), at Forbrugsforeningerne i saa Fald meget let vilde blive privilegerede Brændeviinsffjenke, om jeg saa maa sige, idet jeg

nemlig ikke veed, at der eksisterer noget Forbud, at de kunne overlade deres Medlemmer saa lidt eller saa meget Brændeviin, som de ville, og jeg tvivler paa, at man vil være istand til at kunne udvise Medlemmer, som ere forsynede med deres Contrabøger, af Localet, som de selv have leiet, og som paa en vis Maade maa siges at være deres. Jeg indrømmer, som jeg sagde før, at Følgen af dette Uendningsforslag kan blive, at Brændeviin vil kunne komme til at høre til de Ting, hvormed Forbrugsforeningerne ikke kunne forsyne deres Medlemmer, men jeg seer hverken nogen særdeles Ulykke deri, ei heller Noget, som er uoverensstemmende med de Principer, som hidtil have været gjorte gjældende angaaende Brændeviinshandel, idet denne ikke har været stillet lige med Forhandling af alle andre Varer. Jeg skal derfor for mit Vedkommende raade det ærede Thing til at vedtage det Uendningsforslag, som er stillet nu ogsaa i dette Thing.

J. Andersen: Ja, af den høitærede Indenrigsminister er jeg bleven aldeles overbevist om, at jeg har opfattet det rigtigt, uagtet den høitærede Minister sagde, at jeg havde taget feil. Den ærede Minister indrømmede, at Forbrugsforeningerne, naar de løste Næringsbeviis, vare berettigede til at handle med Brændeviin, og de andre Ulemper, som den høitærede Minister fandt, at der kunde være ved Forbrugsforeningerne, ere slet ikke fjernede, men blive tværtimod bestyrkede ved, at de have Bevilling.

Indenrigsministeren: Skal først de Penge tilstede i Forbrugsforeningerne, som høre til for at erhverve Bevillingerne.

J. Andersen: De komme nok.

Da ikke flere begjærede Ordet, sluttedes Forhandlingerne, og man gik til Afstemning, hvorved:

1) Forslag af Udvalget:

Imellem § 3 og 4 indskydes en ny Paragraph saalydende:

„Forbrugsforeninger i Kjøbstæderne og paa Landet, der forsyne deres Medlemmer